

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σκαρβαίοι και Τερρακόττες, συννέτα υπό Ι. Γρουπάρη.

Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ. Διαγωνισμὸς Διηγήματος, Κρίσις τῆς ἀγωνοδίκου ἐπιτροπῆς.

Ὁνειρον Μεσονυκτίου, διήγημα ἐπαινεθὲν ἐν τῷ Α' Διαγωνισμῷ.

Ἐθνικαὶ ὕβρεις, ὑπὸ Σπυρ. Π. Λάμπρου. Τὸ Παλάτι, ποίημα ὑπὸ Ι. Ψυχάρη.

Ὁ Χρυσοκάραβος, διήγημα Ἐδγάρδου Πόου (μετ' εἰκόνων), μετάφρασις Ἐμμανουὴλ Ροΐδου.

Ἐπιστημονικὰ ἀνάλεκτα ὑπὸ Ρ*.

Χρονικά.—Αἱ Εἰκόνες μας. Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις.

Ἡ Ἀλληλογραφία μας.

Θεόδωρος Π. Δηλιγιάννης (εἰκόν).

Εἰς τὸ προδεχῆς : Περί τῶν Διεθνῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, ὑπὸ Δ. Βικέλα. — Εἰς τοὺς Γάμους Ἀγγέλου Γιαλλινᾶ καὶ Ἀγγελικῆς Τοπάλη, ποίημα ὑπὸ Γερσίου Μαρκορᾶ, κτλ.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἐστίαν» : Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἐστίας» Ἀθήνας.

πρῶτον τῶν δύο τούτων ἐπιγραμμάτων τοῦ Δημοδόκου κατὰ τῶν Λερίων, γράφας

Καὶ τότε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὅς δ' οὐ,

πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλῆς Λέριος.

Τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Δημοδόκου ἔτυχε καὶ ἄλλων μιμητῶν ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις. Ἰδίως δὲ τὸ ἐπιγραμματικὸν κέντρον τῶν μιμητῶν ἐστράφη κατὰ τῶν Κιλικίων καὶ τῶν Καππαδόκων, δύο λαῶν, οὓς ἤκιστα ἠγάπησαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. Οἱ Καππαδόκες μάλιστα ἐτύγχανον περιβόητοι διὰ τὴν κακοτροπίαν αὐτῶν. Ἦσαν ἐν τῶν τριῶν κάππα τῆς παροιμίας, ἣτις ἔλεγε *Τρία κάππα κάμιστα, Καππαδοκία, Κρήτη καὶ Κιλικία*, τοῦθ' ὅπερ οἱ Ῥωμαῖοι μετένεγκον εἰς τρία ἄλλα κάππα, εἰς τρεῖς Κορηλίους, τὸν Σύλλαν, τὸν Κίνναν καὶ τὸν Λέντλον. Πρὸς ἐνδειξιν δὲ τῆς δυσφημίας μνημονευμένης κακίας τῶν Καππαδόκων ἐφέρετο καὶ ἐπίγραμμα, ὅπερ οὐκ ὀρθῶς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ ἀναγράφεται ὡς ἔργον Δημοδόκου τοῦ Λερίου. Τὸ δ' ἐπίγραμμα τοῦτο, οὗ ἡ κακία ὑπερτερεῖ καὶ αὐτὴν τὴν μοχθηρίαν ἐφ' ἣ ἐκακίζοντο οἱ Καππαδόκες, εἶνε τὸ ἐξῆς·

Καππαδόκην ποτ' ἐχίδνα κακὴ δάκεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ κάθτανε, γευσάμενη αἵματος ἰσθόλου.

Καὶ ἄλλο δ' ἐπίγραμμα κατὰ τῆς καππαδοκικῆς φαυλότητος ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ προσγράφεται εἰς τὸν Δημοδόκον, ἐν ᾧ, ὡς

ὀρθῶς ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῶν νεωτέρων, εἶνε ποίημα τῶν βυζαντιακῶν χρόνων γραφὴν βραχὺν χρόνον μετὰ τὸ 534 ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ κατὰ τοῦ ἐπαρχοῦ Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννου, ὅστις ἦτο Καππαδόξ.

Καππαδόκα φαῦλοι μὲν αἰεὶ, ζώνης δὲ τυχόντες φαυλότεροι, κέρδους δ' εἵνεκα φαυλότατοι· ἦν δ' ἄρα δις καὶ τρίς μεγάλης δρᾶζονται ἀπήνης, δὴ βᾶ τότε· εἰς ὥρας φαυλεπιφαυλότεροι. Μὴ, λίτομαι βασιλεῦ, μὴ τετράκις, ὄφρα μὴ αὐτὸς κόσμος ὀλισθήσῃ καππαδοκίζόμενος.

Διὰ τοῦ δηκτικῆς τούτου ἐπιγράμματος παρακλεῖται ὁ αὐτοκράτωρ μὴ τυχὸν ἀναβιδάσῃ τὸ τέταρτον εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν Ἰωάννην, περὶ οὗ ῥητῶς γνωρίζομεν, ὅτι δις ἀνεδείχθη ἐπαρχος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῷ 530 καὶ τῷ 534, καὶ ταῦτα διότι οἱ Καππαδόκες, οἵτινες πικροχόως ὀνομαζόνται αἰεὶ φαῦλοι, γίνονται ἔτι φαυλότεροι ἀνερχόμενοι εἰς ἀξιώματα. Τῶν ἀξιωμάτων δ' ἐνδεικτικὰ εἶνε ἡ ζώνη, ἧς γίνεται μνεῖα ἐν τῷ ἐπιγράμματι, καὶ ἡ ἀπήνη, ἣτοι ἡ ἀργυρᾶ ἀμαξα, ἐφ' ἧς συνήθως ὄχετο ὁ ἐπαρχος.

Ἀλλὰ τὸ ἐπιφανέστατον δεῖγμα τῆς ἐλληνικῆς καθ' ὁμοφύλων κακολογίας παρέχουσιν οἱ ἀρχαῖοι Βοιωτοί. Οὗτοι κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Μεσσηνίου Δικαίρχου κατηγοροῦν αὐτοὶ ἑαυτοὺς, ἀπαριθμοῦντες σωρείαν ἀκλήρημάτων καταρρυσθέντων εἰς τὰς βοιωτικὰς πόλεις ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος. Ἔχει λοιπὸν κατὰ τὰ λεγόμενα ὑπ' αὐτῶν τῶν Βοιωτῶν ἐκάστη τῶν βοιωτικῶν πόλεων καὶ ἐν ἀκλήρημα. Καὶ ἡ μὲν αἰσχροκέρδεια κατῴκει ἐν Ὠρωπῷ, ὁ δὲ φθόνος ἐν Τανάγρα, ἡ δὲ φιλονεικία ἐν Θεσπιαῖς, ἡ δὲ ὕβρις ἐν Θήβαις, ἡ δὲ πλεονεξία ἐν Ἀθησῶνι, ἡ δὲ περιέργεια ἐν Κορωνεῖα, ἡ ἀλαζονεία ἐν Πλαταιαῖς, ὁ τυρετός ἐν Ὀρχήστῳ καὶ ἡ ἀναίσθησις ἐν Ἀλιάρτῳ. Καὶ ὅμως ὁ ἀναγνώστης εἶδεν, ὅτι, ἂν ὀλίγα ἀκλήρηματα ἔμειναν ἐξω τοῦ βοιωτικῆς τούτου ὑβριστικῆς δεκαλόγου, ἐπερίσσειον ὅμως ἰκαναὶ κακολογίαι καὶ συκοφαντίαι, ἅς οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀσυστολῶς ἐξετόξουν κατὰ τῶν ὁμοφύλων.

Ὡς δ' ἐν τῇ ἀρχαιότητι, οὕτω καὶ κατὰ τοὺς μέσους χρόνους οἱ Ἕλληνες ἔστρεψαν τὰ ὄπλα τῆς δυσφημίας οὐ μόνον κατὰ ξένων ἐθνῶν, ἀλλὰ καὶ καθ' ἑαυτῶν. Καὶ δὴ ἀμέσως ἐν τοῖς πρώτοις περιεργος εἶνε ἡ ἐφ' ὕβρις νέα ἔννοια, ἣν ἔλαβεν αὐτὸ τὸ ἐθνικὸν ὄνομα τῶν Ἑλλήνων. Οἱ Βυζαντινοὶ, μὴ λησμονοῦντες, ὅτι τὸ κράτος τῶν αὐτοκρατόρων εἶχε στήσει τὸν θρόνον αὐτοῦ ἐν τῷ κτίσματι τοῦ Κωνσταντίνου, τῇ Νέᾳ Ῥώμῃ, ὡς διάδοχον τῆς παλαιᾶς Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς, ὀνόμαζον ἑαυτοὺς Ῥωμαῖους. Οἱ βασιλεῖς τῆς ἐλληνικῆς αὐτοκρατορίας ἐπωνόμαζον ἑαυτοὺς αὐτοκράτορας Ῥωμαίων, καὶ ἡ βυζαντιακὴ ποίησις ἐξυμνοῦσα ἀπεκάλει αὐτοὺς αὐσονάρχας, ὡς εἰ ἦσαν Ἴταλοι. Ἐν μέσῳ δὲ τῆς ἐκρωμαίσεως ἐκείνης τοῦ ἐθνικῆς ὀνόματος τοῦ ἐλληνικοῦ γένους, ἣτις εἶχεν

ἀρχίσει ἴσως, ὡς τινες ὄχι καὶ τόσον ὀρθῶς νομίζουσιν, ἀπ' αὐτῶν τῶν χρόνων τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ὅτε ὁ Καρακάλλας εἶχε μεταδώσει τὸ δικαίωμα τοῦ Ῥωμαίου πολίτου εἰς ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας ὑπηκόους τῆς Ῥώμης, ἡ ὀνομασία τῶν Ἑλλήνων μετεβάλλετο εἰς ὑβριστικὴν ἐπωνυμίαν δηλοῦσαν τοὺς ἀρχαίους ἐθνικούς, τοὺς εἰδωλολάτραις κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς Χριστιανούς ὑπηκόους τῶν δῆθεν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων τῶν καθεζομένων ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀλλ' ὅμως οἱ πολῖται ἐκείνοι τοῦ Βυζαντίου οἱ οὕτω λησμονήσαντες καὶ μεταλλάξαντες τὸ ἴδιον ἐθνικὸν ὄνομα, ὅπερ ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἀλώσεως, δὲν συναπέβαλον καὶ τὴν ιδέαν τοῦ ἐθνισμοῦ, ὡς μαρτυροῦσι μακροὶ καὶ περιπετειώδεις, ἐνδοξοὶ καὶ πολλαῖς νικηφόροι ἀγῶνες.

Ἡ ἐθνικὴ δ' ἐκείνη ἀντίθεσις, ἣν διατρανοῦσιν αἱ σελίδες πάσης τῆς βυζαντιακῆς ἱστορίας, ἐμφαίνεται ἰδίως ζωηρὰ ὡς πρὸς τοὺς Ἰσαύρους, τοὺς Βουλγάρους, τοὺς Σλάβους, τοὺς Φράγκους, τοὺς Καταλωνίους, τοὺς Σαρακηνούς, τοὺς Ἀρμενίους καὶ τοὺς Ὀθωμανούς.

Γνωστὸν εἶνε, ὅτι τὸ ὄνομα τῶν Ἰσαύρων φέρει μία τῶν κραταιοτάτων καὶ ἐνδοξοτάτων βυζαντιακῶν δυναστεϊῶν, ἧς ἰδρυτὴς ὑπῆρξεν ὁ ἐπὶ τὸν βυζαντιακὸν θρόνον τῷ 716 ἀναβάς Λέων ὁ Γ'. Τοῦ μεγάλου τούτου εἰκονομάχου ἡ ἱστορία διεφύλαξε τὴν ἐπωνυμίαν Ἰσαυρος, ὅφ' ἦν εἶνε γνωστός. Ἀλλ' ὅμως ὁ Λέων εἶχε μὲν πιθανώτατα γονεῖς Ἰσαύρους, ἀλλ' εἶνε γέννημα τῆς Γερμανικῆς, πόλεως κειμένης ἰκανῶς μακρὰν τῆς Ἰσαυρίας ἐν τῇ Κομμαγηνῇ κατὰ τὰ σύνορα τῆς Καππαδοκίας. Καὶ ὅμως οἱ εἰκονολάτραι ἐμνήσθησαν τῆς πατρίδος τῶν γονέων αὐτοῦ ὄχι τόσον χάριν ἀκριβείας, ἀλλὰ μάλλον ἐφ' ὕβρις καὶ πρὸς ὀνειδισμόν, ἐπειδὴ οἱ Ἰσαυροὶ ἦσαν ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχαιότητος περιβόητοι ἐπὶ ληστεία καὶ κακοτροπία. Οὐδ' ἐλησμονοῦν οἱ Βυζαντινοὶ, ὅτι ἡ χώρα ἐκείνη τῶν δυσυποτάκτων ληστῶν, καθ' ὧν ἄλλοτε καὶ αὐτοὶ οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον ἀγωνισθῆ, εἶχε παράσχει οὐ μικρὰ πράγματα εἰς τὴν βυζαντιακὴν βασιλείαν ἐπὶ Ἀρκαδίου καὶ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ. Ἄλλως δὲ καὶ κατόπιν, δύο καὶ ἡμισὺν αἰῶνα πρὸ τοῦ εἰκονομάχου Λέοντος, εἶχεν ἀναβῆ τὸν βυζαντιακὸν θρόνον τραχὺς καὶ δυσεμορφος τῆς Ἰσαυρίας γόνος, ἔχων τὴν μορφήν βαρβαρικὴν ὡς καὶ τὸ ὄνομα, ὁ Τρασκάλισσαῖος ὁ γαμβρὸς Λέοντος τοῦ Β', ὁ γνωστός ὡς βασιλεὺς ὑπὸ τὸ ἐλληνικὸν ὄνομα Ζήνων. Αἱ δὲ μισηταὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ζήνωνος ἀναμνήσεις καθίστανον ἔτι ἀπεχθέστερον παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς τὸ ὄνομα τῶν καὶ ἄλλως ἀπεχθῶν εἰς αὐτοὺς Ἰσαύρων, ὅπερ δικὴν κηλίδος ἠέλησε τρόπον τινὰ νὰ ἐπικολλήσῃ ἡ φατρία τῶν εἰκονοφίλων εἰς τὸν γενναίως ἀναλαθόντα τὴν κατάργησιν τῶν εἰκόνων.